

Pirmas skyrius

Izabelė nenoromis knebinėjo pusryčius. Nebuvo alkana, bet suprato, kad jeigu nevalgys, močiutė su seneliu susirūpins. Todėl krimstelėjo skrebučio, kad juos nuramintų.

– Kokia tu šiandien tyli, – pasakė senelis, glostydamas Izabelei plaukus.

Mergaitė sunkiai nuriijo sausą skre-

butį ir pamėgino nusišypsoti seneliui, bet išėjo kažkaip kreivai. Močiutė sunerimusi pažvelgė į anūkę.

– Izabele, viskas bus gerai, – patikino ją. – Suprantu, šiandien keistoka diena, bet juk smagu bus pagaliau vėl pamatyti mamą!

Izabelė tik linktelėjo, nes burna taip išdžiūvo, kad nebegalėjo pratarti nė žodžio. Vis dėlto močiutė sakė tiesą – per pastarąsias dvi savaites mergaitė labai pasiilgo mamos ir nekantravo vėl ją pamatyti. Izabelei patiko pas senelius, kol jos mama džiaugėsi medaus mėnesiu Graikijoje, bet juodvi dar niekad taip ilgai nebuvo išsiskyrusios ir mergaitė jau norėjo grįžti namo.

Tačiau šiandien namo ji negriš. Na, ne visai.

Ji važiuos į Maiko namus. Žinoma, nuo šiol tie namai priklausys ir mamai, taigi ir Izabelei, bet jai taip neatrodė. Jie buvo Maiko ir jo sūnaus Semo. Mama paaiškino, kad bus geriausia, jei po vestuvių visi apsigyvens kartu, o Maiko namas buvo didesnis. Be to, ten Izabelės laukė naujas kambarys, ir mama pažadėjo, kad perdažys jo sienas tokia spalva, kokios mergaitė panorės. Bet Izabelei patiko jos senasis kambarys. Kad ir koks mažytis ir apšiuręs, jis buvo savas.

Ji labai *stengėsi* džiaugtis, nes mama atrodė laiminga. Mama nuolat šypsojosi, dainuodavo prie viryklės ir juokdavosi, kalbėdama su Maiku telefonu. Izabelei Maikas irgi patiko. Jis buvo linksmas ir prigalvodavo tokių kvailų

pokštų, kad prajuokindavo Izabelę net iki ašarų... Vis dėlto mergaitei viso to buvo per daug – staiga ji išsigijo ir patėvį, ir įbrolių, naujus namus ir naują kambarį.

– Pabaik valgyti, Izabele, – paragino senelis. – Mama jau greitai atvažiuos vežtis tavęs pas Maiką... Tiksliau, į jūsų namus.

Močiutė dėbtelėjo į senelį ir atsisuko į Izabelę.

– Ji sakė, kad bus čia apie devintą. Ar jau susidėjai daiktus?

– Taip, – patylėjusi sumurmėjo Izabelė. – Palikau viską koridoriuje.

Su savimi pas senelius ji buvo pasiėmusi tik nedidelį krepšį drabužių ir savo mokyklinius reikmenis, nes visa kita iš jos senojo kambario jau buvo pervežta.

Pirmadienį į mokyklą jos nebeves seneliai – ji eis pati iš savo naujųjų namų. Anksčiau, kai mama dirbo paiminomis globos namuose, ir dabar, kai ji buvo išvykusi su Maiku, seneliai vedžiojo Izabelę į mokyklą.

Tai buvo vienas iš persikraustymo privalumų – Maiko ir Semo na-

mai buvo visai prie pat mokyklos, o geriausia Izabelės draugė Beatričė gyveno greta. Mergaičių mamos nusprendė, kad jos jau gana didelės, tad į mokyklą galės eiti abi drauge.

Kai Izabelė su Beatričė tai pasiūlė, Maikas iškart pasakė, kad penktoje klasėje Semas jau eidavo į mokyklą vienas ir dėl to nekildavo jokių sunkumų. Dabar Semas buvo septintokas ir lankė vidurinę mokyklą, kuri buvo į kitą pusę nuo namų. Kadangi jų pradinė mokykla buvo nedidelė, Izabelė šiek tiek pažinojo Semą dar iki jųdviejų tėvams pradėdant susitikinėti. Tiesa, ji niekad neįsivaizdavo, kad kada nors gyvens su juo po vienu stogu. Po tiek metų, praleistų dviese su mama, visa tai buvo labai keista.

Izabelė sukluso, išgirdusi privažiuojančią mašiną. Netrukus sučirškė durų skambutis. Izabelė akimirksniu pamiršo savo apmąstymus ir vos nenuvertė kėdės, lėkdama prie durų.

Vos atsidarius durims mama ją tvirtai apkabino.

– Oi, kaip tavęs pasiilgau! – pasakė ji ir juokdamasi įsikniaubė į Izabelės garbanas.

– Aš irgi! Ar buvo smagu?

– Nuostabu! Reikės kada nors visiems drauge ten nuvykti.

Izabelė veidu įsikniaubė mamai į petį. Štai dar viena keistenybė – nuo šiol jie atostogaus keturiese!

– Na, ar pasiruošusi važiuoti namo? – švelniai paklausė mama.

– Taip, – sušnibždėjo Izabelė. – Einu pasiimti daiktų.

Bet senelis jau spėjo nunešti jos krepšius Maikui, o močiutė priėjo pačiuoti jos atsisveikindama.

– Semas nekantrauja tave pamatyti, – pasakė Maikas, kai visi susėdo į mašiną, bet Izabelė pamanė, kad jis tiesiog stengiasi būti mandagus. Maikas su mama buvo surengę keletą išvykų vaikams, kad geriau susipažintų prieš jų vestuves, bet paskui Izabelė nematė Semo per visą tėvų medaus mėnesį Graikijoje. Semas liko gyventi

savo namuose (*ju* namuose – jai reikės kaip nors prie to priprasti), kol jo tėtis buvo išvykęs. Tuo metu anūko prižiūrėti atvažiavo jo močiutė.

– Oi, ir tu pamatysi Medutę! – džiugiai šūktelėjo mama. – Tai Semo kalytė... Atsimeni, pasakojau tau? Ji labai miela!

Mama šypsodamasi atsisuko į Izabelę, ir ši linktelėjo.

Mama buvo jai sakiusi, kad Maikas su Semu prieš mėnesį iš prieglaudos pasiėmė kalytę. Izabelė jos dar nematė, bet labai norėjo pamatyti. Ji mylėjo šunis, bet niekad neturėjo savo šuniuko. Mamai atrodė, kad negerai palikti šunį vieną namuose, kol pati būna darbe. Žinoma, gyventi Maiko ir Semo namuose bus labai keista, bet

Izabelė nesiliovė kartojusi sau: *dabar pagaliau turėsiu šuniuką...*

– Įtariu, kad dabar ji bus gerokai didesnė, – tarė Maikas. – Kai parsinešėm namo, buvo vos poros mėnesių amžiaus. Man rodos, užaugusi bus didžiulė!

– Mama sakė, kad Medutė yra spanielė. Ar tik panaši į spanielę? – paklausė Izabelė, pasilenkusi į priekį.

– Savanoriai gyvūnų prieglaudoje nebuvo visai tikri, kokios ji veislės, bet manė, kad ji – mišrūnė, turinti spanielio ir galbūt šiek tiek auksaspalvio retriverio kraujo. Bet jos kailis tikrai nuostabios rusvo aukso spalvos.

– O jos ausytės labai gražios ir minkštos, – pridūrė mama. – Bet svarbiausia, kad ji labai miela ir meili!